

Idrottens lek och allvar.

Den som ägnar sig åt idrott vet att det krävs koncentration och målsättning, om man skall komma någonstans.

Det fordras en vilja över det vanliga, om nu någon räknar med att komma upp på prisballen.

Att finnas där är för många en nödvändighet, om man nu har fallenhet för tex. boll, skidor eller spjut. Även den mest hårdade motionär spänner sin sista muskel för att kunna vinna. Varför?

Varför är det så viktigt att vara först, att hoppa längst och att springa fort som vinden eller klyva havets vågor snabbare än ljuset. Jo, det finns en inre och yttre tävling, som handlar om rangordning, status, pengar och inflytande:

att synas, att bli sedd, att vara omskriven, att kunna ta för sig, att skriva en bok eller låta någon annan göra det. Det kan vara så att idrottsliv och yrkesliv går samman i en sorts symbios av styrka och framgång.

Men i den avsedda styrkan kan finnas en dold svaghet. Nämligen att inte vilja visa sina svaga, sköra och sårbara trådar. De mjukt mänskliga och oekonomiska!

Men andra ord – Hur lågt kan Du hoppa? Som frågan löd en gång då Patrick Sjöberg intervjuades av Kurt Olssons i den stora soffan på taket i Kallebäck. Ja, nog kan det vara svårt att hålla sig på mattan alltid, då adrenalinnet tilltar och allt blir tävlan.

Bakom "kurtans" fråga ligger ett djupt allvar. Nämligen – vem är du som människa? Vad vill du egentligen? Vad finns det där bakom den hårda och tuffa ytan?

Någonstans i de medmänskliga relationerna kan finnas en kamratskap, som håller även på plan och i omklädningsrummet. Samtalen kan börja och de individuella relationerna stärks.

Här finns den humor som bara kan uppstå mellan två, lika tävlande, en humor som säger att detta som vi har gemensamt är roligt och ger glädje. Det är som när två veteraner spelar bordtennis i Falkhallen - de förenar både kamp och hälsa, nytta och framgång.

Före den avsedda matchen har tävlingsinstinkten samlas i kroppen. Nu är det som förr. Dvs. det gäller att finna fokus och den rytm som tilltalar i det inre mentala.

Nu fotograferas vi i grupp på läktaren; ett antal allvarliga män - och några kvinnor som älskar ljudet av plastbollens lätta racketberöring.

Nervositeten släpper när matcherna är igång. Resultatsiffrorna rullar fram under vägg och tak. Flåsningar tilltar och de "kärva" orden kan höras, när spänningen stiger. Ingen vill förlora, ingen vill vara den som släpper ett set utan kamp eller strid.

Kanske är det här som den unga människan formas. Hon ser de förebilder som finns runt bordet, på planen, på gräs och is, på snö och i hårt isad backe.

Några korsband mer eller mindre. Det är bara att komma igen. Några störtdykningar från Anja Pärson och hon befinner sig i omedelbar livsfara.

Nog är skadorna många. Samhällets akutmottagningar ”gnisslar tänder”. Det är medvetna olyckshändelser som kommer in. Hur se detta i sitt sammanhang? Den läkande idrotten?

Alla tävlar in i det sista, då segerkransen, den åtråvärd, finns inom räckhåll.

Så påminns vi om händelsen, där tonåringen lämnas ensam, för att inte ha presterat. Varför så oälskade barn? Varför så kalla föräldrahänder?

Ansvaret, som tillkommer en förälder är att vara nära, stödjande, tröstande. Kylan leder snarare till våld och besvikelser, föda en utanförkänsla, som kan leda in i mörkrets, dystra återvändsgränd.

Men det finns samtidigt en god ström av liv och glädje, som när bordtennisveteranerna flyter samman över en förbrödrande kaffekopp med egentillverkade mackor på Falkhallens övervåning. Där flödar orden i efterspelets glädje och trygghet.

Kanske är det så att allt tar och har sin tid. När idrottsekonomin övergått i ädel kamp och ålder, då kliver veteranerna fram för att slå sina stilbildande forehands- och backhandsslag.

Låt oss därför mötas över en kopp kaffe för att se in i varandras ögon!

Hans-Evert Renérius